

“Ne — sed similas al glacio.”

“Rapide, iru, antaŭ ol ĝi eluziĝos.”

“Bonŝancon — atentu —”

“IRU!”

Hermiona turniĝis kaj marŝis rekte tra la purpura fajro.

Hari profunde enspiris kaj prenis la plej etan botelon. Li turniĝis por alfronti la nigrajn flamojn.

“Do, mi venas,” li diris, kaj li eltrinkis la etan botelon per sola gluto.

Ja sentis kvazaŭ glacio trafluis lian korpon. Li remetis la botelon kaj marŝis antaŭen; li firmigis sin, vidis la nigrajn flamojn lekante lian korpon, sed li ne sentis ilin — dum momento li povis vidi nenion, escepte de malhela fajro — tiam li estis transe, en la lasta ĉambro.

Iu jam estis tie — sed tiu ne estis Snejp. Tiu eĉ ne estis Voldemorto.